

ACTA GENERALIS VIII. SYNODI

ba cōfundis, cum vnumquodq; separatim proferre deberes. Quod cū in exponēdo Epi
 phanio nequaquā feceris, eius sententiā cōfundisti, obscuramq; reddidisti. Quæ igit protulisti, ea repetētes accuratius cōtēplemur. Illud (inquis) Basilię, ex ipso. & nō aliunde nō quidē
 ex prīs psona, & nō ex alia, verū ex prīs, ac nō ex alterius substantiā & natura significare, ita vt ipm, nō aliunde, ad nō alia substantiā referri debeat, q̄ sanctus spūs eēt creatura
 vt Eunomius asserēbat. Quā quidē nos expositionē suscipiētes, illud etiā ipm ex patre,
 vel filio, vel ex vtroq; nō ex prīs vel filij, vel ex amborū psonis, verū ex iporum substan-
 tia eē significare sentimus, ita vt illa verba significēt sc̄m ipm patri & filio cōsubstantialē
 esse, nō autē ex alia natura, vt creatura. Quā quidē expositionē theologi ratiocinātes bñ
 demōstrasse vident, cū si (quēadmodū ipsi creditis) illa verba voluissent exponere, non
 tam profecto vehemēter in demōstrādo elaborassent. ¶ Videor mihi. P. reuer. duas
 ex sermone tuo habuisse cōclusionēs, alterā minime me ex Basilię mēte dicere debuisse,
 sanctū spm̄ ex p̄te ac filio eē, cū id ex dictis eius neutiq; possit haberi, alterā vero Basiliū
 ipm huius fuisse sententię, vt sanctus spūs nō nisi ex prīs filijq; substantiā sit, ita vt ex ipsa
 substantiā sanctus spūs intelligat̄ produci. ¶ Itē velim, nō nihil. P. reueren. proferre,
 deinde te rñdere. Magno nāq; Basilio intendēti hēreticorū euertere dogma credētium,
 spm̄ sanctū nō ex patris filijq; substantiā eē, nō opus erat probare, a quonā sanctus spūs
 haberet esse, cum etiā ipsi crederēt deum spūs causam esse, qñ quidē mortales oēs a deo
 cūcta fatētur esse, neq; spūs idem ex cuius nam sit psona, qm̄ ex Euāgelio patet, ipm ex
 patre procedere. Verū magnus ipse Basilius ad ostēdendū sanctū spm̄ ita esse ex dei sub-
 stantiā, quēadmodum etiā filius, protulit ipm ex patre, nō autē aliunde esse. ¶ Volebat
 (inq; primū. P. reue. magnus Basilius aduersus hēreticos demonstrare, sanctum spm̄ ipm
 patri filioq; cōsubstantialē esse, deinde nō erat ipsi necesse probare, an pater vel filius
 causa sancti spūs sit, in extremū autē protulisti, eundē ipm magnū Basiliū ostēdisse, san-
 ctum spm̄ ex patris, & nō ex alia substantiā esse: ego autē primā partē affirmās, in qua quidē
 cōuenimus, secundæ nequaquā assentior, quādo quidē eius, quod ipsa sessio dixi-
 sti, contraria videt̄ esse. Tunc em̄ illud, non aliunde, pro, non alia ex psona, fuisse positū
 asserēbas, nūc autē, aliunde, ad dei substantiā & naturā debere referri, inmemor ipsius Basili
 filij in eodem loco dicti, spiritum emittit per os. Idcirco quæro ex te pater reuerende,
 vtrum hæc verba significēt spiritum sanctum ex patre, an ex filio mitti. Nanq; quod
 cunq; autem dederis, sancti spiritus causam proculdubio assignabis. Sanctum autē spiri-
 tum ex patris substantiā esse, id quod in parte tertia protulisti, ipsi etiam profitemur, quā-
 do quidē patris filijq; substantiā vna eademq; numero est, sanctus vero spiritus, creaturā
 phantasmave minime creditur esse, ita vt ex patre, non autem ex filio sit. Ergo quē-
 admodum spiritus a deo accipit quicquid sit dei, hoc est substantiam eius, ita quoq; ne
 cessē est, a filio accipiāt, quicquid filij sit, id est, substantiam eius. Omīssa igitur prima
 parte, in qua (vt dictum est) conuenimus, quidnam de duabus alijs sentias, obsecro, nō
 bis declares. ¶ Tuam equidem expositionem reuerende pater, vt nostræ sententiæ
 consonam eadem sessione suscipiens, te coram tot amplissimis patribus in contraria in-
 cidisse probaui, nanq; requisitus an illud, ex patre, ex patris psona, significaret, ita esse
 dixisti. Deinde magnum Basiliū attuli asserentem spiritum ex patre, ac non aliunde
 esse, teq; ipsi sententiæ innitentem sateri coegi, hæc etiam verba ad patris solam perso-
 nam referri, ita vt in exponendis ipsis duobus dictis tibi constare videre. Postea vero
 mutata oratione ipsam secundam Basilię autoritatem ita exposuisti, vt illud, ex patre,
 non autem, aliunde, ex patris substantiā, non autem ex alia, significaret, quam quidē
 expositionem suscipientes, neutiquam simul pugnantiā, vt asseretis, protulimus. Verum
 quidnam ex ipsa sequeretur patefecimus. Nanq; clarissime sequebatur, vt illud etiam
 Epiphanię, sanctum autem spiritum, qui ex vtroque, non necessario ad patris filijq; per-
 sonas, verum ad ipsorum substantiam & naturam referri, quandoquidem sanctus spiritus
 patri & filio consubstantialis creditur esse, quemadmodum etiam ipsi ob vnitatē
 tatem, & (vt ita dicam) identitatem nostræ substantiæ non ex eisdem personis, verum
 ex vna substantiā consistere dicimur, vt apud sacram scripturam, Iudas de Ioseph lo-
 quens, inquit: Caro enim & frater noster est. Pater autem, fratres non eandem perso-
 nam habere, verum eiusdem esse substantiæ ac naturæ.

Iohan.

Mar.

Iohan.

Mar.

Gene. 37. f

Iohan.

¶ Quæ sessione proxima protuli pater reuerende, quanam videlicet, ratione
 spūs ex